

Sygn. akt VU 418/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 roku w Białymstoku

sprawy I. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wznowienie wypłaty emerytury

na skutek odwołania I. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 21 grudnia 2012 roku Nr (...)

i z dnia 13 lutego 2013 roku Nr (...)

I. Oddala odwołanie od decyzji z 21 grudnia 2012 roku.

II. Umarza postępowanie wywołane odwołaniem od decyzji z 13 lutego 2013 roku.

Sygn. akt VU 418/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni I. G. w dniu 14 grudnia 2012 roku wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego ostateczną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z 13 października 2011 roku w przedmiocie zawieszenia prawa do emerytury i wypłatę zaległych świadczeń – k.91 akt ZUS.

W odwołaniu od decyzji z 13 lutego 2013 roku w związku ze wznowieniem przez organ rentowy wypłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku ubezpieczona sprecyzowała żądanie dotyczące wypłaty zaległych świadczeń emerytalnych za okres od ukończenia 60 lat, to jest 13 grudnia 2011 roku wraz z odsetkami.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z 13 lutego 2013 roku podnosząc, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 roku opublikowany 22 listopada 2012 roku dotyczył emerytów, którzy nabyli świadczenie od 08.01.2009r. do 31.12.2010r. – k.42, protokół rozprawy, wniósł o umorzenie postępowania od decyzji z 13 lutego 2013 roku wobec cofnięcia odwołania przez wnioskodawczynię.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z 25 czerwca 2007 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał odwołującej wcześniejszą emeryturę od dnia 1 czerwca 2007 roku (k.42 akt ZUS). Jednocześnie zawiesił wypłatę przedmiotowego świadczenia na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z powodu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury (k.42 pkt 2 decyzji z 25.06.2007 roku). Z uwagi na to, że przepis nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku decyzją z dnia 13 lutego 2009 roku z dniem 1 stycznia 2009 roku podjęto wypłatę zawieszony emerytury (k. 49 załączonych akt ZUS, decyzja z 3 lutego 2009 roku).

Należy nadmienić, iż emerytura z tytułu ukończenia przez wnioskodawczynię powszechnego wieku emerytalnego nie została przyznana, bowiem I. G. nie składała wniosku o to świadczenie. Dlatego organ rentowy wypłacał odwołującej wyłącznie wcześniejszą emeryturę.

Z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art 6 ust 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726 – zwana dalej „ustawą zmieniającą”) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS dodano art. 103 a zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy zmieniającej do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku W oparciu o ten przepis Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 13 października 2011 roku wstrzymał wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku powołując się na art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz.U. Nr 257, poz. 1726) wskazując w uzasadnieniu, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia (k.81 zał. akt ZUS).

Wnioskodawczyni nie odwołała się od powyższej decyzji.

Okoliczności powyższe pozostawały bezsporne i ustalono je na podstawie akt ZUS oraz wyjaśnień wnioskodawczyni składanych podczas rozprawy w dniu 23 maja 2013 roku.

Stosownie do treści art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Wyrokiem z 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 roku Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 22 listopada 2012 roku (Dz. U. 2012/1285).

Z treści cytowanego powyżej wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 czerwca 2007 roku, nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny

stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy zmieniającej w związku z art. 130 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 130 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 roku stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej 130 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść decyzji objętej odwołaniem, co powodować musiało jego oddalenie na mocy art.412 § 2 k.p.c.

Jednocześnie na podstawie art. 203 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie od decyzji z 13 lutego 2013 roku wobec cofnięcia odwołania przez I. G. podczas rozprawy dniu 23 maja 2013 roku i wyrażenia zgody na to cofnięcie przez pełnomocnika organu rentowego.